

3. В положение като разглежданото в главното производство националният съд трябва да остави без приложение всяка разпоредба на националния закон, която противоречи на член 43 ЕО.

(¹) ОВ С 89, 19.3.2011 г.

Решение на Съда (голям състав) от 5 септември 2012 г. (преюдициално запитване от Cour d'appel d'Amiens — Франция) — европейска заповед за арест, издадена срещу Joao Pedro Lopes Da Silva Jorge

(Дело C-42/11) (¹)

(Полицейско и съдебно сътрудничество по наказателноправни въпроси — Рамково решение 2002/584/ПВР — Европейска заповед за арест и процедури за предаване между държавите членки — Член 4, точка 6 — Случай, при който изпълнението на европейска заповед за арест може да бъде отказано — Прилагане в националното право — Задържано лице, гражданин на държавата членка, в която е издадена европейската заповед за арест — Европейска заповед за арест, издадена с оглед на изпълнението на наказание лишаване от свобода — Законодателство на държава членка, предвиждащо възможността да не се изпълни европейската заповед за арест само в случай че издирваните лица са граждани на посочената държава)

(2012/C 331/07)

Език на производството: френски

Запитваща юрисдикция

Cour d'appel d'Amiens

Страни в главното производство

Joao Pedro Lopes Da Silva Jorge

Предмет

Преюдициално запитване — Cour d'appel d'Amiens — Тълкуване на член 4, точка 6 от Рамково решение 2002/584/ПВР на Съвета от 13 юни 2002 година относно европейската заповед за арест и процедурите за предаване между държавите членки (ОВ L 190, стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 19, том 6, стр. 3), както и на член 18 ДФЕС — Европейска заповед за арест, издадена с оглед на изпълнението на наказание лишаване от свобода — Законодателство на държава членка, предвиждащо възможността да не се изпълни европейската заповед за арест само в случай че издирваните лица са граждани на посочената държава — Дискриминация, основана на гражданство

Диспозитив

Член 4, точка 6 от Рамково решение 2002/584/ПВР на Съвета от 13 юни 2002 година относно европейската заповед за арест и процедурите за предаване между държавите членки и член 18 ДФЕС трябва да се тълкуват в смисъл, че макар в рамките на

транспонирането на посочения член 4, точка 6 държава членка да може да реши да ограничи случаите, в които изпълняващият национален съдебен орган може да откаже да предаде лице, спрямо което се прилага тази разпоредба, тази държава не може да изключи напълно и автоматично от приложното поле на същата разпоредба гражданите на другите държави членки, които се намират или пребивават на територията ѝ, независимо от връзките, които те имат с посочената държава.

Като вземе предвид цялото вътрешно право и приложи признатите от последното методи за тълкуване, националната юрисдикция е длъжна, доколкото е възможно, да тълкува националното право с оглед на текста и целта на Рамково решение 2002/584, за да гарантира пълната ефективност на това рамково решение и да стигне до разрешение, което съответства на преследваната от него цел.

(¹) ОВ С 103, 2.4.2011 г.

Решение на Съда (голям състав) от 5 септември 2012 г. (преюдициални запитвания от Bundesverwaltungsgericht — Германия) — Bundesrepublik Deutschland/Y (C-71/11), Z (C-99/11)

(Съединени дела C-71/11 и C-99/11) (¹)

(Директива 2004/83/ЕО — Минимални стандарти относно условията за предоставяне на статут на бежанец или статут на субсидиарна закрила — Член 2, буква в) — Качество на „бежанец“ — Член 9, параграф 1 — Понятие за актове на преследване — Член 10, параграф 1, буква б) — Вероизповеданието като основание за преследване — Връзка между това основание за преследване и актовете на преследване — Пакистански граждани, членуващи в религиозната общност „Ахмадия“ — Действия на пакистанските власти, недопускащи правото на публично изповядване на религията — Достатъчно сериозни действия, пораждащи у заинтересуваното лице основателни опасения от преследване по причина на неговото вероизповедание — Оценяване на фактите и обстоятелствата на лично основание — Член 4)

(2012/C 331/08)

Език на производството: немски

Запитваща юрисдикция

Bundesverwaltungsgericht

Страни в главното производство

Жалбоподател: Bundesrepublik Deutschland

Ответници: Y (C-71/11), Z (C-99/11)

в писъствието на: Vertreter des Bundesinteresses beim Bundesverwaltungsgericht, Bundesbeauftragter für Asylangelegenheiten beim Bundesamt für Migration und Flüchtlinge